

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

VICTORIA AVEYARD

SKLENENÝ MEČ

KAŽDÝ MŮŽE ZRADIŤ

MOTYL

SKLENENÝ
MEČ

VICTORIA AVEYARD

SKLENENÝ
MEČ

KAŽDÝ MÔŽE ZRADIŤ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

GLASS SWORD

Copyright © 2016 by Victoria Aveyard

All rights reserved

Translation © Slavomír Hrivnák 2016

Design © Motýl design 2016

Cover Art © Toby & Pete

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-105-3

Všetky práva vyhradené. Žiadne časti tejto knihy nie je možné použiť
či reprodukovat žiadnym spôsobom bez písomného súhlasu s výnimkou
krátkych citácií obsiahnutých v kritických článkoch a recenziách.

Svojim prarodičom, tu i tam.

Ste vítaní a všade doma.

Kapitola jeden

Zaváham – handra, ktorú mi podáva, je čistá, ale stále páchne krvou. Nemalo by ma to zaujímať, veď ja sama som celá od krvi. Červená je, samozrejme, moja. Strieborná patrí mnohým ďalším: Evangeline, Ptolemusovi, nymfiemu Lordovi. Vlastne všetci, ktorí sa ma pokúsili v aréne zabiť, mi zanechali na odeve striebornú pamiatku. Hádám, že nejaká krv patrí aj Calovi, veď hojne krvácal do piesku z rezných rán a škrabancov, spôsobených našimi takmer katmi. Teraz však sedí oproti mne, pozerá sa na svoje nohy a poddáva sa prirodzenému procesu liečenia. Pozerám sa na jeden z mnohých rezov na jeho ramene, pravdepodobne od Evangeline. Ešte je čerstvý a dosť hlboký, aby po ňom zostala jazva. Tá myšlienka ma čiastočne teší. Táto rana nebude čarovne odstránená chladnými rukami liečiteľa. S Calom už nie sme v Striebornom svete, nie je tu nikto, kto by zmazal naše zaslúžené jazvy. Unikli sme. Alebo aspoň ja. Calove reťaze mi pripomenú, že on je braný ako zajatec. Farley ma prekvapivo nežne stuchne: „Skry si tvár, Bleskové dievčatko. Práve teba hľadajú.“

Pre zmenu spravím, čo mi kážu. Ostatní si takisto zakrývajú tváre červenou látkou. Cal je posledný nezahalený, ale nie nadtľho.

Nebráni sa, keď mu Farley uväzuje masku, a tak čoskoro vyzerá ako jeden z nás.

Keby ním tak naozaj bol...

Elektronické znenie mi zohrieva krv a núti ma myslieť na pulzujúci a škrípajúci hĺbkovlak. Neúprosne nás ťahá vpred, do mesta, ktoré bolo kedysi útočiskom. Vlak sa rúti, vreští po prastarých kolajniciach ako Strieborný svižník trieliaci otvorenou krajinou. Počúvam všetky zvuky kovu, cítim ich hlboko v kostiach, v ktorých sa mi usádza chladná bolesť. Moja zúrivosť, moja *sila* v aréne sa zdá byť len vzdialenou spomienkou, ktorá vyvoláva strach a bolesť. Neviem si predstaviť, na čo môže myslieť Cal. On stratil všetko, *všetko*, na čom mu kedy záležalo. Všetko, čo miloval. Otca, brata i kráľovstvo. Obdivujem, ako vyrovnané pôsobí a okrem drkotania sa v rytme vlaku sa vôbec nehýbe.

Nikto mi nemusí hovoriť, prečo sa ponáhľame. Farley a jej strelci plní napätia ako elektrická cievka sú dostatočným vysvetlením. *Stále sme na úteku.*

Maven tadiaľto prišiel predtým a príde znova, tentoraz spolu s besnením svojich vojakov, matkou a svojou novou korunou. Včera bol princom. Dnes je z neho kráľ. Myslela som si, že je môj priateľ, snúbenec... Teraz som o čosi múdrejšia.

Kedysi som mu verila. Teraz ho nenávidím a bojím sa ho. Pre korunu sa podieľal na vražde vlastného otca a obvinil z toho svojho brata. Vie, že radiácia v ruinách nie je, a vie, kam vedie hĺbkovlak. Útočisko, ktoré vybuodovala Farley, už pre nás nie je bezpečné.

Už teraz sa pokojne môžeme hnať do pasce.

Objíme ma čiasí ruka, ktorá vycítila môj nepokoj. *Shade*. Stále nedokážem uveriť, že môj brat je tu, nažive a hlavne, že je taký ako ja. Červený aj Strieborný – a silnejší než oboje.

„Nedovolím, aby ťa znova vzali preč,“ povie tak ticho, že ho ledva počujem. Predpokladám, že oddanosť komukol'vek inému než Šarlátovej garde nie je dovolená. Ani v prípade rodiny: „Sľubujem ti to.“

Jeho prítomnosť ma upokojí a preniesie v čase. Späť do doby pred tým, než ho odvieadlo vojsko, do sychravej jari, kedy sme stále mohli byť deťmi. Nebolo nič okrem blata, dediny a nášho hlúpeho zvyku ignorovať budúcnosť. Teraz je budúcnosť to jediné, na čo myslím. Na akú temnú cestu nás doviedli moje skutky?

„Čo budeme teraz robiť?“ Otázku smerujem k Farley, ale pozerám sa na Kilorna. Stojí pri nej ako verný strážca, so zovretou čel'usťou a krvavými obväzmi. Celkom nedávno to bol len rybárov pomocník. Je ako duch dávno stratenej minulosti, presne ako Shade.

„Vždy sa dá kamsi ujsť,“ odpovie Farley, ale väčšmi sa sústreďí na Cala.

Čaká, že bude odporovať, bojovať, ale nedočká sa.

„Ty ju stráž ako oko v hlave,“ Farley sa otočí k Shadeovi po dlhej chvíli ticha. Môj brat prikývne a jeho dlaň na mojom pleci oťáže. „Nemôžeme ju stratiť.“

Nie som žiaden taktik ani generál, ale jej dôvody sú mi jasné. Predsa len som malé Bleskové dievčatko – živá elektrina, blesk v ľudskej podobe. Ľudia poznajú moje meno, moju tvár a moje schopnosti. Som cenná, mocná a Maven spraví čokoľvek, aby mi zabránil udrieť. Nemám potuchy, ako ma môj brat chce ochrániť. Hoci je ako ja, hoci je rýchlejší než čokoľvek, čo som doteraz videla. Ale musím mu veriť, hoci mi to pripadá ako neuskutočniteľný zázrak. Koniec koncov, videla som už toľko nemožných vecí, že ďalší útek bude to najmenej.

Vlakom sa ozve cvaknutie, keď stráž natiahne zbraň. Kilorn sa obráti a mierne sa ku mne nakloní. Křčovito stíska pušku zavesenú na koženom popruhu cez rameno. Díva sa na mňa z výšky, s mäkkým výrazom na tvári. Pokúsi sa o úškrn, aby ma rozveselil, ale jeho zelené jasné oči sú temné a ustráchané.

Naproti tomu Cal sedí ticho, pokojne, hoci práve on má najväčší dôvod báť sa – spútaný, obklopený nepriateľmi, prenasledovaný vlastným bratom – je celkom pokojný. Neprekvapuje ma to. Je to

rodený a trénovaný bojovník. Vojna je niečo, čomu rozumie, a teraz sme jednoznačne vo vojne.

„Dúfam, že nemáte v pláne bojovať,“ povie prvýkrát po dlhom čase. Pozerá sa na mňa, ale jeho slová sa zahryznú do Farley. „Dúfam, že plánujete ujsť.“

„Šetri dychom, Strieborný,“ skríži ruky na prsiach, „viem, čo máme robiť.“

Nedokážem zastaviť slová, ktoré zo mňa vyhfknú: „To vie aj on.“ Farley ma počastuje spaľujúcim pohľadom, ale už som zažila horšie, ani mnou nehne: „Cal vie, ako bojujú, vie, čo spravia, aby nás zastavili. Využite ho.“

Aký je to pocit, byť využitá? Hodil mi tie slová do tváre vo väzení v Aréne kostí a vtedy som túžila umrieť. Teraz sa nad nimi pousmejem.

Farley nič nepovie a to Calovi stačí.

„Použijú zlatý dážď,“ povie vražedne.

Kilorn sa nahlas zasmeje: „Kvetiny?“

„Airjety,“ odpovie Cal so zábleskom znechutenia v očiach, „stíhačky so zlatými krídlami a striebornými trupmi, jeden pilot, jednoduché manévrovanie, ideálne pre operácie v meste. Každá nesie štyri rakety. Pri jednej letke to znamená štyridsaťosem rakiet, ktorým bude treba ujsť, plus ľahšia munícia. Dokážete sa s tým vysporiadať?“

Odpoveďou mu je ticho. *Nie, nedokážeme.*

„A stíhačky sú najmenší z našich problémov. Tie budú len krúžiť okolo nás, aby nás udržali na mieste, kým prídu pozemné jednotky.“

Sklopí zrak a rýchlo premýšľa nad tým, čo by spravil, keby bol na opačnej strane. Ak by bol kráľom miesto Mavena: „Obkľúčia nás a prednesú svoje podmienky. Mare a ja výmenou za váš útek.“

Ďalšia obeta. Pomaly do seba vtiahnem vzduch. Dnes ráno, večera, pred všetkým týmto bláznovstvom, by som bola šťastná, keby som výmenou za seba mohla zachrániť aspoň Kilorna a môjho

brata. Ale teraz... teraz viem, že aj ja som výnimočná. Teraz musím ostatných chrániť. Teraz ma nemôžu stratiť.

„S tým nemôžeme súhlasiť,“ poviem. Je to trpká pravda. Kilornov pohľad ma ťaží, ale nevzhliadnem k nemu. Na jeho súdy nemám žalúdok.

Cal nie je taký hrubý. Prikývne mi na súhlas: „Kráľ nečaká, že sa vzdáme,“ odpovie, „lietadlá na nás zvalia ruiny a pozemné vojsko zmetie preživších. Bude to masaker.“

Farley je veľmi hrdá, dokonca aj teraz, keď je zahnaná do kúta. „Čo navrhuješ?“ opýta sa a nahne sa k nemu. Jej slová sú plné pohrdania: „Vzdat' sa?“

Calovou tvárou prejde znechutenie. „Maven vás aj tak zabije. V cele alebo na bojisku, nažive nenechá nikoho z nás.“

„Tak to radšej umriem v boji,“ Kilornov hlas znie mocnejšie, než by mal, ale prsty sa mu trasú. Vyzerá ako všetci rebeli, ochotní urobiť čokoľvek pre svoju vec, ale môj priateľ sa aj tak bojí. Stále je to len osemnásťročný chlapec, má veľa dôvodov na život a primálo dôvodov umrieť.

Cal si nad Kilornovým silným, ale odhodlaným vyhlásením odfrkne, ale nepovie nič viac. Je mu jasné, že názorná ukážka našej nevyhnutej záhuby nikomu nepomôže.

Farley Kilornovo nadšenie neprežíva a rovno nad nimi oboma mávne rukou. Môj brat tiež odzrkadľuje jej odhodlanie.

Vedia niečo, čo my nie, niečo, čo nám zatiaľ nechcú povedať. Maven nás naučil, aká je cena zle vlozenej dôvery.

„My nie sme tí, ktorí dnes umrú,“ povie a odkráča do prednej časti vlaku. Jej rozhodné kroky na kovovej podlahe znejú ako údery vojnového kladiva.

Svojím elektrickým zmyslom pocítim, že vlak spomaľuje ešte skôr, než skutočne začne. Elektrický prúd slabne, bližime sa k podzemnej stanici. Som zvedavá, čo uvidíme nad nami. Či to bude biela hmla alebo stíhačky s oranžovými krídlami... Ostatní sa o to zrejme

nezaujímajú a z hĺbkovlaku vychádzajú s veľkým odhodlaním. Tíchlí, zamaskovaní príslušníci Gardy vyzerajú ako skutoční vojaci, ale je mi jasné, že sa nemôžu rovnať tomu, čo si po nás prichádza.

„Priprav sa,“ Calov hlas mi zasipí v uchu, až ma strasie. Pripomína mi to dni dávno stratenej minulosti, kedy sme spolu tancovali v mesačnom svetle: „Pamätaj na to, akú máš moc.“

Kilorn sa pretlačí medzi nás a oddelí sa skôr, než stihnem Calovi povedať, že moje schopnosti sú to jediné, čím som si istá. Elektrina v mojich žilách je pravdepodobne to jediné, čomu na celom svete verím.

Chcem dôverovať Šarlátovej garde a, samozrejme, Shadeovi a Kilornovi, ale nedovolím si to, nie po tom nešťastí, ktoré priniesla moja dôvera, moja *slepota* voči Mavenovi. Cal je taktiež úplne mimo. Je to väzeň, Strieborný, nepriateľ, ktorý by nás zradil, keby mohol – keby mal kam inam ujsť.

Aj tak ma to k nemu ťahá. Spomínam si na ustaraného chlapca, ktorý mi hodil striebornú mincu, keď som bola nikto. Tým jedným gestom zmenil moju budúcnosť a zničil tú svoju.

Sme spolu v spojení, ukovanom krvou a zradou. Sme prepojení, sme spojení – proti Mavenovi, proti všetkým, ktorí nás zviadli a oklamali, proti celému svetu, ktorý je na pokraji zániku.

Čaká nás ticho. Nad ruinami Naercey visí hustá sivá hmla, ktorá opticky približuje oblohu tak nízko, až mám pocit, že sa jej môžem dotknúť. Jesenný vzduch je chladný, prichádza ročné obdobie zmeny a smrti. Po oblohe zatiaľ nič nelieta, zatiaľ ešte z lietadiel nezačala pršať skaza na už zničené mesto. Farley nahodí rýchle tempo a vedie nás cestičkou k širokému a prázdnemu bulváru. Ten zíva prázdnotou ako kaňon a zdá sa byť ešte sivší a zničenejší, než sa pamätám.

Kráčame ulicou na východ, smerom k prístavu prikrytému hmlou. Vysoké, napoly zrútené budovy sa k nám akoby nakláňajú a ich okná sú ako tisíce očí, ktoré nás pozorne sledujú. Strieborní by pokojne mohli čakať v otvoroch, puklinách a tmavých klenutých

chodbách, pripravení vyvraždiť Šarlátovú gardu. Maven by ma donútil dívať sa, ako jedného po druhom zabíja povstalcov. Nedoprial by mi rýchlu smrť. *Alebo ešte horšie, vôbec by mi nedovolil umrieť.*

Pri tej myšlienke mi tuhne krv v žilách ako pri dotyku Strieborného zariekavača. Nech mi Maven klamal, koľko chcel, poznám kúsok jeho srdca. Pamätám sa, ako ma zdrapol cez mreže cely a držal roztrasenými prstami. Pamätám sa na meno, ktoré so sebou nesie, meno, ktoré mi pripomína, že v Mavenovi stále bije ľudské srdce. *Volal sa Thomas a videl som, ako umiera.* Nemohol toho chlapca zachrániť. Ale môže zachrániť mňa, zvráteným spôsobom, jemu vlastným.

Nie. Nikdy mu to potešenie nedoprajem. Radšej zomriem.

Nech sa však snažím, ako chcem, nedokážem zabudnúť na tieň, o ktorom som si myslela, že je jeho skutočným ja. Stratený a zabudnutý princ. Kiežby tá osoba bola skutočná. Kiežby existovala aj inde než len v mojich spomienkach.

Ruiny Naercey sú tichšie ako zvyčajne. Odrazu si uvedomím prečo. *Utečenci sú preč.* Žena, čo zametala hory popola, deti, čo sa hrali schovávačku v odvodových rúrach, tiene mojich Červených bratov a sestier – všetci utiekli. Zostali sme tu iba my.

„Mysli si o Farley, čo chceš, ale vedz, že nie je hlúpa,“ odpovie Shade na moju nevyslovenú otázku, „príkaz na evakuáciu vydala ešte včera v noci po tom, čo ušla z Archeonu. Myslela si, že ty alebo Maven pod nátlakom mučenia prehovoríte.“

Mýlila sa. Nebolo potrebné Mavenu mučiť. Svoje informácie a svoju myseľ odovzdal dobrovoľne. Otvoril hlavu svojej matke a dovolil, aby si z nej vzala všetko, čo chce. Hĺbkovlak, skryté mesto, *zoznam.* Teraz sú tie vedomosti jej, presne ako jej celý čas patril on.

Rad vojakov Šarlátovej gardy sa tiahne za nami. Nedisziplinovaná kompánia ozbrojených mužov a žien. Kilorn pochoduje priamo za mnou a jeho oči sa mi zabodávajú do krku. Farley je vo vedení. Cal je jej v päťach, držaný za ramená dvomi mocnými bojovníkmi.

S červenými šatkami vyzerajú, akoby vystúpili z nočnej mory. Je nás však strašne málo, možno tridsať, a všetci sú zranení. Tak málo nás prežilo.

„Nie je nás dost, aby sme udržali povstanie nažive, ani keď unikneme,“ šepnem bratovi do ucha. Nízko visiaca hmla tlmí môj hlas, ale aj tak ma počuje.

Trhne mu kútikom úst, akoby sa snažil usmiať: „O to sa nemusíš starať.“

Než môžem odpovedať, bojovník pred nami sa zastaví. Nie je jediný. Farley na čele radu dvihne päť a sleduje olovenú oblohu. Zvyšok učiní to isté a hľadá, čo nevidí. Iba Cal hľadá na zem. On vie, ako vyzerá naša záhuba.

Skrz hmlu sa k nám donesie neľudský rev. Ten zvuk je mechanický, nemení sa a krúži okolo. A nie je sám. Oblohu pretne dvanaásť tieňov v tvare šípu s oranžovými krídlami, ktoré presekávajú hmlu. Nikdy som nevidela skutočný airjet tak blízko alebo bez závoja noci, a tak si nemôžem pomôcť – keď ich zazriem, padne mi sánka. Farley šteká Garde rozkazy, ale ja ju nepočujem. Som plne zamestnaná sledovaním našej okrídlenej smrti, ako nad nami krúži. Sú prekrásne, presne ako Calov cykel – nevidane vytvarované stroje z ocele a zo skla. Predpokladám, že pri ich stavbe sa určite činil nejaký magnetron. Ako inak môže kov *letieť*? Pod krídlami modrým svetlom iskria motory a cítim z nich silný prúd elektriny. Cítim ju ako dych na pokožke, ale stroje sú príliš ďaleko na to, aby som ich mohla ovládnuť. Môžem sa iba dívať – s hrôzou.

Vrešia a krúčia sa nad ostrovčekom Naercey a vôbec nezastavujú. Môžem takmer predstierať, že sú neškodné, že sú to len zvedavé vtáky, ktoré si chcú pozrieť koniec povstania. Odrazu však z jedného z nich vyletí sivá kovová hlavica s dymiacim chvostom, ktorá sviští vzduchom tak rýchlo, že ju takmer nevidím. Vrazí do jednej z budov na bulvári a zmizne v rozbitom okne. Okamih nato z okna vyšľahne plameň výbuchu a zničí celé poschodie už aj tak

zničenej budovy. Tisícročné podpery a základy spadnú v mračne prachu a dymu. Celá budova sa nahne a padá neveriteľne pomaly. Keď dopadne na ulicu a zatarasí nám cestu, dunenie mi roztrasie kosti v tele. Mrak dymu a prachu nás ihneď zasiahne, ale nekryjem sa. Chce to niečo viac, aby som sa teraz zľakla.

Cez mračno vidím, že Cal stojí pri mne, hoci jeho stráže sa kričia. Na chvíľu sa naše pohľady stretnú a klesnú mu plecيا. Je to jediný náznak jeho porážky, ktorý mi dovolí vidieť.

Farley schmatne najbližšieho strážnika, ktorý jej pomôže na nohy. „Do úkrytov!“ Skríkne a ukazuje na uličky na oboch stranách bulváru: „Na sever, k tunelom!“ Ako vydáva rozkazy, ukazuje na svojich dôstojníkov. „Shade, k parku!“ Môj brat prikývne, vie, čo tým myslí. Raketa udrie do ďalšej budovy a pohltí Farleyine slová, ale nie je ťažké zistiť, čo kričí.

Utekajte.

Sčasti chcem zostať stáť a bojovať. Moje purpurovo-biele blesky zo mňa určite spravia ľahko viditeľný cieľ a odpútajú pozornosť stíhačiek od ustupujúcej Gardy. Možno by som so sebou dokázala vziať aj jedno, možno dve lietadlá. Ale nemôžem. Som cennejšia než ostatní, než červené masky a šatky. Shade a ja musíme prežiť – ak nie pre povstanie, aspoň pre ostatných, pre celý zoznam takých, ako sme my – hybridov, anomálií, podivností, Červeno-Strieborných neskutočných tvorov –, ktorí určite umrú, ak zlyháme.

Shade to vie rovnako ako ja. Vezme ma za rameno a drží tak tuho, až budem mať určite modrinu. Je takmer príľahké držať s ním krok a nechať ho viesť ma širokým bulvárom pod sivozelený baldachýn prerastených stromov, ktorých korene prerážajú betónovú cestu. Čím sme ďalej, tým je porast hustejší a korene spletené ako pokrútené prsty. Tisíc rokov zabudnutia zmenilo park na mŕtvu džungľu. Skrýva nás pred oblohou, až počujeme len motory, hučiace stále bližšie a bližšie. Kilom nikdy príliš nezaostáva. Na chvíľu si môžem predstaviť, že sme naspäť doma v Pilótach, prechádzame

sa ulicami a vyhľadávame zábavu a problémy. Zdá sa však, že sme nakoniec našli jedine tie problémy.

Keď Shade konečne prudko zastaví a opäťkami rozvíri prach, môžem sa rozhliadnuť okolo. Kilorn zastane vedľa nás s puškou bezmocne namierenou k oblohe, ale nikto ďalší tu nie je. Nevidím už ani ulicu, ani červené šatky, bežiace do úkrytov.

Môj brat sa pozrie nahor skrz husté vetvy stromov. Sleduje stíhačky a čaká, kým zmiznú z dostrelu.

„Kam ideme?“ opýtam sa ho so zatajeným dychom.

Miesto neho odpovie Kilorn: „K rieke a potom k oceánu. Môžeš nás tam vziať ty?“ Ukáže hlavou na Shadeove ruky, akoby mu jeho schopnosť dokázal vyčítať rovno z nich. Shadeova moc je však skrytá, rovnako ako moja. Neviditeľná, pokiaľ sa nerozhodne ju odhaliť.

Môj brat pokrúti hlavou: „Jedným skokom nie, je to príďaleko. A tiež by som radšej bežal a šetril tak schopnosti,“ jeho pohľad potemnie, „až kým ich nebudeme skutočne potrebovať.“

Kývnem na súhlas. Sama viem, aký je to pocit vyčerpať svoje schopnosti. Únava sa dostane až do špiku kostí a človek sa ledva dokáže hýbať, nieto ešte bojovať.

„Kam vedú Cala?“

Kilorn sa pri tej otázke strhne.

„To je mi úplne jedno.“

„Nemalo by,“ odvrknem, ale hlas sa mi trasie váhaním. *Ale áno, malo by ti to byť jedno. A mne tiež. Ak je princ preč, musím ho nechať tak.* „Môže nám pomôcť dostať sa odtiaľto. Môžeme bojovať bok po boku.“

„Zabije nás a ujde, len čo dostane príležitosť,“ odsekne a strhne si červenú šatku, aby som videla jeho zúrivý výraz.

Spomeniem si na Calov oheň, na to, ako spaľuje všetko, čo mu stojí v ceste; kov i mäso. „Zabiť ťa mohol už dávno,“ odpoviem. Ani zd'aleka nepreháňam a Kilorn to vie.

„Jeden by čakal, že vy dvaja z toho večného hádania sa vyrastiete,“ uchechtne sa Shade a vstúpi medzi nás, „naivná myšlienka.“

Kilorn cez zuby pretlačí ospravedlnenie, ale ja sa nenamáham. Sústredím sa na stíhačky, čo ku mne vysielajú elektrické impulzy. Každou sekundou slabnú, vzd'ávajú sa. „Letia preč, musíme sa pohnúť hneď teraz.“

Brat aj Kilorn sa na mňa úkosom pozerú, ale nenamietajú. „Tadiaľto,“ povie Shade a ukáže na stromy, pomedzi ktoré sa kľukatí ledva zreteľná cestička. Prach z nej odvialo a prastarý kameň a asfalt sú obnažené. Shade ma znova vezme za ruku a Kilorn sa rozbehne vpred svižným tempom, ktorému ledva stačím.

Vetvy sa skláňajú nad zužujúcou sa cestou a hustnú, až ďalej nemôžeme bežať jeden vedľa druhého. Shade ma však nepustí, ale zovrie ešte pevnejšie. Potom si uvedomím, že ma nestláča on. Robí to vzduch, robí to *svet*. V jedinej nervy drásajúcej sekunde sa celý svet zmrští. V ďalšej sekunde sme už na okraji porastu a sledujeme, ako sa z jeho sivoty vynára Kilorn.

„Ale... Bol pred nami,“ mrmlem udivene a lietam pohľadom z cestičky na Shadea a späť. Vykročíme doprostred ulice s olovenou začmudenou oblohou nad nami. „Ty...“

Shade sa uskrnie. Popri reve motorov stíhačiek to vyzerá veľmi nemiestne: „Povedzme, že som... Skočil. Kým sa ma budeš držať, môžeš ísť so mnou,“ povie a vrhne sa so mnou do ďalšej uličky.

Srdce mi búši ako o život pri myšlienke, že som sa práve *teleportovala*, až zabudnem na to, v akej kaši sa práve nachádzame.

Stíhačky ma rýchlo vrátia do reality. Severne od nás vybuchne ďalšia raketa a ďalšia budova sa s hrmením zrúti k zemi. Ulicou sa rúti vlna prachu, ktorá nás razom zahalí ďalšou vrstvou sivoty. Už som si tak zvykla na všadeprítomný dym a oheň, že ho takmer necítim. Ani keď začne ako sneh padať popol. Sú v ňom odtlačky našich nôh. Možno to bude to posledné, čo do sveta vtlačíme.

Shade vie, kam ísť a kadiaľ utekať. Kilorn ľahko udržia tempo, hoci mu zavadzia puška. Dostávame sa späť na bulvár. Na východe prerazí prachovú clonu krátka žiara dňa a prinesie so sebou

závan morského vzduchu. Na západe ako padlý obor leží prvá zničená budova, ktorá blokuje cestu späť k vlaku. Zo všetkých strán nás obklopuje rozbité sklo, železné kostry budov a podivné tabule zašlých bielych obrazoviek. Palác ruín.

Čo to bolo zač? Krátko premýšľam. *Julian by vedel.* Bolí ma už spomienka na jeho meno, a tak dám premýšľaniu pokoj.

Z mračna prachu a popola sa vynorí niekoľko ďalších červených šatiek a pozerám sa po známej siluete. Cala však nikde nevidno a premkne ma strach.

„Bez neho neodídem.“

Shade sa nenamáha opýtať, čo tým myslím. Už vie.

„Princ pôjde s nami, máš moje slovo.“

Sama sa podivím svojej odpovedi, až ma to zabolí: „Neverím tvojmu slovu.“

Shade je vojak. Jeho život mal veľmi ďaleko od jednoduchosti a bolesť mu nie je cudzia. Moje slová ho však napriek tomu hlboko zrania. Vidím mu to na tvári.

Ospravedlním sa neskôr, poviem si.

Ak ešte bude nejaké neskôr.

Nad hlavami nám preletí ďalšia raketa a zasiahne o niekoľko ulíc ďalej. Vzdialené hrmenie výbuchu však neprehluší ani naliehavejši a oveľa desivejší zvuk dvíhajúci sa všade okolo.

Rytmus tisícov pochodujúcich nôh.

Kapitola dva

Popol vo vzduchu hustne a máme chvíľu, aby sme sa pozreli na blížiacu sa skazu. Zo severu sa k nám ulicou blížia siluety vojakov. Ich zbrane zatiaľ nerozoznám, ale Strieborná armáda zbrane nepotrebuje.

Vidím, ako niektorí členovia Gardy pred nami bezhlavo utekajú bulvárom. Zatiaľ sa zdá, že by mohli ujsť, ale kam? Zostáva rieka a po nej more. Niet kam ísť, niet sa kde ukryť. Armáda pochoduje pomaly, zvláštnym trhaným tempom. Žmúrim, aby som ich cez prach videla lepšie. Odrazu si uvedomím, čo Maven skutočne spravil. V údive zo mňa vyrazia iskry, až Shade a Kilorn odskočia.

„Mare,“ skríkne Shade spoly prekvapený, spola nahnevaný. Kilorn nepovie nič, len sleduje, ako iskrím.

Ruku položím na jeho rameno a on neuhne. Iskry sú už preč – vie, že mu neublížim. „Pozri,“ poviem a ukážem prstom.

Vedeli sme, že príde pechota. Cal nám to povedal, *varoval nás*, že Maven pošle za stíhačkami celú légiu. Ale ani Cal nemohol predpovedať *toto*. Takúto nočnú moru mohlo vymyslieť len srdce tak prehnité, ako je to Mavenovo.